

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 19/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/9/2026 (pôvodne pod sp. zn. 14Co/59/2019) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/9/2026 (pôvodne pod sp. zn. 14Co/59/2019) **b o l o p o r u ř e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/9/2026 konal bez zbytočných priťahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **4 500 eur**, ktoré jej **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **442,38 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 19/2026-14 z 27. januára 2026 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/59/2019. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov pri opätovnom rozhodovaní o odvolaní a priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.
2. Sťažovateľka je v procesnom postavení žalobkyne stranou sporu proti žalovanej (Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky) o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným postupom daňového úradu. Konanie bolo pôvodne (od 23. júna 2009) vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 7C/179/2009.
3. Okresný súd rozsudkom z 9. júla 2018 v spojení s opravným uznesením z 25. septembra 2018 žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Proti rozsudku (v spojení s opravným uznesením) podala sťažovateľka odvolanie.
4. Krajský súd rozhodol o odvolaní rozsudkom č. k. 14Co/59/2019-749 zo 14. februára 2023, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu (v spojení s opravným uznesením) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 9. mája 2023 dovolanie.
5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/38/2024 z 18. novembra 2025 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že postupom odvolacieho sudu (opomenul oznámiť čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľke), ktorý nedodrжал vo vzťahu k sťažovateľke procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 druhej vety Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), znemožnil jej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.
6. Spis bol 3. decembra 2025 vrátený Mestskému súdu Bratislava IV (pred ktorým je súdne konanie ďalej vedené pod sp. zn. B1-7C/179/2009), ktorý vec predložil 16. januára 2026 krajskému súdu na opätovné rozhodnutie o odvolaní. Vec je krajským súdom vedená pod sp. zn. 14Co/9/2026. Úlohou mestského súdu teda už nie je rozhodnúť vo veci samej.
7. Na podklade skôr podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 661/2017-36 z 24. januára 2018 vyslovil porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/179/2009 a priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur a náhradu trov konania. Predmetný nález nadobudol právoplatnosť 20. apríla 2018.

II. Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že od skoršieho nálezu ústavného súdu mestský súd (pôvodne okresný súd) a krajský súd nekonali efektívne, pričom došlo k porušeniu zásady rýchlosti súdneho konania, čo malo a má za následok, že ochrana práv sťažovateľky vykazuje známky odmietnutia spravodlivosti. Vec sťažovateľky aj v dôsledku arbitrárných rozhodnutí (zrušenie rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom) nie je viac ako 16 rokov právoplatne rozhodnutá.

9. Sťažovateľka k neprimeranej dĺžke napadnutého konania žiadnym spôsobom neprispela. Vec sťažovateľky nie je po právnej stránke zložitá a má pre ňu vzhľadom na to, čo je „v hre“, mimoriadny význam. Po rozhodnutí najvyššieho súdu je naďalej obeťou porušovania označených práv a požíva status poškodenej osoby, ktorý zavinením všeobecných súdov nestratila ani po skoršom náleze ústavného súdu. Vzhľadom na extrémnu dĺžku konania po skoršom náleze ústavného súdu je podľa jej názoru primeraná výška finančného zadosťučinenia od 1 000 do 1 500 eur za rok trvania konania.

III. Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

Vyjadrenie krajského súdu:

10. K prijatej ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj predseda krajského súdu podaním z 11. februára 2026. V úvode poukázal na vyjadrenie predsedníčky senátu 14Co, ktorá v podstatnom uviedla, že súd prvej inštancie prvýkrát predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu 12. marca 2019, sudkyňou spravodajkyňou bola JUDr. Kuchtová, následne bol spis 2. februára 2021 pridelený sudkyňi spravodajkyňi Mgr. Bartekovej a 1. októbra 2021 prevzal spis sudca spravodajca JUDr. Král. V čase predloženia veci bolo v senáte 14Co nerozhodnutých 484 vecí skôr predložených odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Vzhľadom na takýto neprimerane vysoký počet spisov nebolo možné rozhodovať veci predložené v roku 2019, ale senát vybavoval veci podľa poradia, a to od roku 2014 do 2018. Až po rozhodnutí skôr predložených vecí sa mohol senát zaoberať vecou sťažovateľky. Krajský súd rozhodol o odvolaní vo veci sťažovateľky rozsudkom zo 14. februára 2023.

11. Po zrušení uvedeného rozsudku krajského súdu dovolacím súdom bola vec opätovne predložená krajskému súdu na opätovné rozhodnutie o odvolaní 19. januára 2026 a je vedená pod sp. zn. 14Co/9/2026. Sudkyňa spravodajkyňa po naštudovaní obsahu spisu a preskúmaní jeho obsahu na účely zistenia všetkých emailových adries zástupcu sťažovateľky (s prihliadnutím na jej argumentáciu v dovolaní, v zmysle ktorej mal mať odvolací súd z obsahu spisu vedomosť o emailových adresách zástupcu sťažovateľky) pripravila vec na verejné vyhlásenie rozsudku na 24. marec 2026. Zároveň uviedla, že senát 14Co v danej veci stanovil termín verejného vyhlásenia rozsudku aj s ohľadom na zabezpečenie riadneho doručenia oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku zástupcovi sťažovateľky tak, aby boli zachované všetky zákonné lehoty a nedošlo k porušeniu práv strán sporu. Dôvodom, pre ktorý senát 14Co nevybavil predmetnú vec neodkladne po jej predložení na rozhodnutie o podanom odvolaní, bolo aj to, že v čase predloženia

veci odvolaciemu súdu bolo v senáte 14Co spolu viac ako 122 skôr predložených nerozhodnutých vecí.

12. Senát 14Co sa snaží zabezpečiť taký procesný postup v súdnych konaniach, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorej sa strany obrátili na súd, ale nemožno uprednostniť vec sťažovateľky na úkor strán v sporoch, ktoré boli predložené na rozhodnutie odvolaciemu súdu oveľa skôr, keďže právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov musí byť zachované u všetkých strán vo všetkých sporoch, v ktorých boli veci predložené krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

13. Predseda krajského súdu s poukazom na vyjadrenie predsedníčky senátu konštatoval, že dôvodmi, pre ktoré vec nebola rozhodnutá skôr, sú výlučne dôvody objektívnej povahy, pričom netreba opomenúť fakt, že aj samotná sťažovateľka si svojím správaním predlžuje stav právnej neistoty a ústavný súd by mal na túto skutočnosť vo svojom rozhodnutí prihliadnuť.

Replika sťažovateľky:

14. Vzhľadom na obsah vyjadrenia krajského súdu bez jeho obsahového vplyvu na rozhodovanie ústavného súdu v jeho jednotlivých aspektoch nepovažoval ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľku na zaujatie stanoviska k danému vyjadreniu a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

16. Podstata námietok sťažovateľky je založená na tvrdení, že doterajšia ochrana jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je zavinením krajského súdu v napadnutom konaní dostatočne rýchla a účinná.

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie citovaného základného práva vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III.ÚS 154/06, II.ÚS 118/2019).

18. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť

(napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020). Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

19. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je žaloba, ktorou sa sťažovateľka domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným postupom daňového úradu. Z hľadiska predmetu sporu ide o občianskoprávnu vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov. Z obsahu ústavnej sťažnosti ani vyjadrenia krajského súdu nevyplýva žiadna osobitná okolnosť, na základe ktorej by napadnuté konanie bolo možné považovať za osobitne skutkovo alebo právne zložitú.

20. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Zo zistení ústavného súdu nevyplýva, že by napadnuté odvolacie konanie bolo negatívne ovplyvnené správaním sťažovateľky.

21. V súvislosti s ústavným prieskumom postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, predložených príloh a vyjadrenia krajského súdu zhrnul, že sťažovateľkou podané odvolanie bolo krajskému súdu prvýkrát predložené 12. marca 2019 (sp. zn. 14Co/59/2019), ktorý o ňom rozhodol potvrdzujúcim rozsudkom zo 14. februára 2023. Vec vrátil súdu prvej inštancie 20. marca 2023. Na základe dovolania podaného sťažovateľkou 9. mája 2023 bola vec 17. apríla 2024 predložená dovolaciemu súdu, ktorý uznesením z 18. novembra 2025 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. A to v dôsledku pochybenia krajského súdu, ktorý nedodrжал vo vzťahu k sťažovateľke zákonný procesný postup, čím jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (bod 5). Vec sťažovateľky bola 3. decembra 2025 vrátená súdu prvej inštancie, ktorý ju následne 19. januára 2026 predložil krajskému súdu na opätovné rozhodnutie o odvolaní (sp. zn. 14Co/9/2026) a je pripravená na verejné vyhlásenie rozsudku 24. marca 2026.

22. Po vydaní rozsudku okresným súdom 9. júla 2018 (v spojení s opravným uznesením z 25. septembra 2018) sa vec *de facto* nachádzala buď na odvolacom súde, alebo dovolacom súde. K predĺženiu celého konania prispel krajský súd tým, že jeho rozsudok bol dovolacím súdom zrušený z procesných dôvodov, v dôsledku čoho je povinný o odvolaní opätovne rozhodovať. Uvedené svedčí o neefektívnom postupe krajského súdu.

23. V okolnostiach danej veci musí ústavný súd zdôrazniť, že čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z procesných dôvodov ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo. Podľa názoru ústavného súdu podiel krajského súdu na doterajšej dĺžke napadnutého konania je neprehliadnuteľný. Od marca 2019 (keď mu bola prvýkrát vec predložená na rozhodnutie o odvolaní) do marca 2023 (keď bol spis spolu s rozhodnutím vrátený súdu prvej inštancie) konanie na krajskom súde trvalo 4 roky. V dôsledku jeho neefektívnej činnosti bolo konanie predĺžené aj o dovolacie konanie, ktoré v konečnom dôsledku trvalo 1 rok a 7 mesiacov.

24. Obranu krajského súdu spočívajúcu v poukázaní na jeho nadmernú zaťaženosť nemožno akceptovať vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. Zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je pomenovanie príčin prietahov v konaní alebo vyvodenie zodpovednosti vo vzťahu k účastníkom konania, ich advokátom, sudcom, súdnej administratíve, predsedom súdov či k rezortnému ministerstvu (III. ÚS 189/2023). Rovnako účelom ústavnej sťažnosti nie je dospieť k záveru, či príčiny majú objektívny alebo subjektívny charakter, a preto akékoľvek problémy týkajúce sa súdnej reformy (tzv. súdnej mapy) nemôžu byť na ťarchu účastníka konania (III. ÚS 471/2023), a to napriek subjektívnemu porozumeniu predmetným okolnostiam a ich citlivému vnímaniu ústavným súdom.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prietahov, a tým k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku nálezu.

26. Ústavný súd už niekoľkokrát judikoval, že ani právne či skutkovo sebanáročnejší prípad nesmie trvať v právnom štáte dlhú dobu. Časový horizont toho, kedy sa strane konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostavajú kontúry spravodlivosti ako v očiach dotknutých strán v konaní, tak aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou na fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu (m. m. I. ÚS 688/2014).

27. K sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku celkovej dĺžky konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným (extrémnym) oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018).

28. V napadnutom konaní nepovažuje ústavný súd tieto podmienky porušenia základného práva na súdnu ochranu za naplnené. Osobitnú pozornosť z pohľadu predmetu konania si napadnuté konanie nevyžaduje a nápravu dosiahnuteľnú rozhodnutím ústavného súdu možno aktuálne zjednať aj bez vyslovenia porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd pritom vychádzal aj z vyjadrenia krajského súdu a ním prijatých krokov, ktoré signalizujú, že vo veci bude o odvolaní rozhodnuté v priebehu pár týždňov. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľke nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

29. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

30. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal krajskému súde, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu), a tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza. V čase rozhodovania ústavného súdu o namietanom porušení práv sťažovateľky nie je napadnuté konanie vedené krajským súdom skončené (aj keď je určený termín verejného vyhlásenia rozsudku).

31. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Tak to je aj v prípade sťažovateľky, ktorá požadovala jeho priznanie pôvodne vo výške 5 000 eur.

32. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

33. Vzhľadom na konštatované zbytočné priet'ahy krajského súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu, a teda aj v kontexte celkovej dĺžky konania od skoršieho nálezu ústavného súdu z 24. januára 2018 (konštatujúceho zbytočné priet'ahy okresného súdu), ústavný súd, majúci na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 4 500 eur sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

34. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia.

35. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľke v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2025 predstavuje sumu 371 eur a režijný paušál v roku 2025 sumu 14,84 eur. Právna zástupkyňa sťažovateľky v petite ústavnej sťažnosti vyčíslila náhradu trov konania vo výške 442,38 eur, preto sťažovateľke ústavný súd priznal takto uplatnenú náhradu trov konania (bod 4 výroku nálezu).

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

**Libor Duľa
predseda senátu**